

gyok. Mindezek megvalósult és naponként tovább valószínű ígéretetek és remények Benne. Ami tegnap még csak ígéret és remény volt, az ma már teljesült és megadott valóság. Erőd bizonyítéka és jókedvre derítője. Jókedvem legfőbb forrása pedig az a mindennél erősebb meggyőződése, hitem, hogy ez a jókedv be nem fagyasztható és el nem fogyható, hanem növekvő és a végtelenbe fut.

Propter quodet Deus exaltavit illum. Az Ígéret teljesülése - a húsvétvasárnap hajnala, a feltámadás. Ez a mai hajnal, amely fényel tölti meg templomodat, záloga az örök hajnalnak, amelyben megközelíthetővé válik számunkra a ma még megközelíthetetlen világosság, amelyben Jézusunk, lakol.

Ignoti nulla cupido. Nem ismerem az Isten létezési módját, nem tudok vágyódni arra, amit elgondolni sem tudok. De ismerem az Isten léttartalmát, a szeretetet, és vágyódni tudok a teljességére annak, amit a maga töredékességében már élvezek! S ezért aztán e töredékes szeretet útját járom testvérek és szenvedtetők között, és vágyódni tudok a nem töredékes szeretet honárára, ahol már csak Te vagy, csak a testvéreim vannak, és nincs, aki hozzá tudna nyúlani közös örömhöz, ahol már elmaradtak tőlünk a szenvedtetők. Nem vagy ismeretlen számomra, Jézusom, s ezért képes vagyok vágyódni Reád halálomig, vágyódni arra a feltámadásra és új életre, amely Örök Országodban köszönt reám.

Felhők, felhők, rohanó felhők,

Alkony-komolyak, esti lilák Szállnék veletek! Vigyetek, vigyetek!

Felhők, felhők, rossz a világ.

Felhők, felhők, nyugtalan felhők,

Zivatar-kékek, szélbe-lilák!

Ugye máshol, szélel nyugváskor,

Még más, ugye más, ugye szép a világ. (Sík Sándor)

Ámen...

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974, 1. kötet
DSIDA JENŐ

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a koczárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, a sűrű füst, mint roppant denevérszárny, legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

HABOS LÁSZLÓ

NAGYPÉNTEK VAN...

Ülök a székemen, s a faliorára pillantva mélyről tör fel a sóhaj. Az asztalon többször használt gyertya, egy gyűfás skatulya és a Bibliám pihen.

Nagypéntek van, s csendet kellene teremtenem...

Mit is mondok - mi az, hogy teremteni... hiszen én azt nem tudok, s aki tud, az már régen megtette.

Csitt - szólok magamra, és behunyom szemem. Csendet szeretnék, de az élet valamiért nem csendes, az élet zajos, és a zaj nagyon is körülvesz. Gyertyát gyújtok, s nézem a pislákoló lángot. Nagypéntek van, s emlékezni kellene...

Mit mondok már megint, hiszen nem voltam ott, tehát emlékezni nem, csak megemlékezni tudok Isten fiának haláláról - hű, ez így nem jó, inkább így: megemlékezek az Isten fiának ajándékáról. Igen, így már könnyebb felidézni azt a kegyetlen kivégzést.

m
e